

Po drugie skarżący twierdzi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo skarżącego w ramach oceny dyplomu skarżącego. Skarżący uważa, że oceny waloru jego dyplomu należy dokonać zgodnie z prawem krajowym państwa, w którym dyplom został uzyskany, ponieważ przeprowadzenie takiej oceny należy do wyłącznych kompetencji państw członkowskich, natomiast Sąd arbitralnie ograniczył zakres ustawodawstwa włoskiego i je przeinaczył.

Po trzecie skarżący podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył zasadę niedyskryminacji skarżącego ramach oceny dyplomów skarżącego i ich porównania z dyplomami osoby, która uzyskała licencjat.

Po czwarte zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok zawiera sprzeczność w tym sensie, że Sąd do spraw Służby Publicznej wydaje się uwzględniać prawo włoskie i jednocześnie odmawiać jego stosowania w celu rozstrzygnięcia niniejszego sporu.

(¹) Dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2009 r. – Pilkington Group i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-72/09)

(2009/C 102/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pilkington Group Ltd (St Helens, Zjednoczone Królestwo), Pilkington Automotive Ltd (Lathom, Zjednoczone Królestwo), Pilkington Automotive Deutschland GmbH (Witten, Niemcy), Pilkington Holding GmbH (Gelsenkirchen, Niemcy), Pilkington Italia SpA (San Salvo, Włochy) (przedstawiciele: J. Scott, S. Wisking i K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 1 lit. c) decyzji, ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 1 lit. c) w zakresie, w jakim

stanowi on, że Pilkington naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG przed styczniem 1999 r.;

— stwierdzenie nieważności art. 2 lit. c) decyzji lub znaczne obniżenie kwoty grzywny;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżący żąda stosownie do art. 230 WE stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C (2008) 6815 z dnia 12 listopada 2008 r. (sprawa COMP/39.125 – szkło samochodowe), a w szczególności jej art. 1 lit. c) stanowiącego, że skarżący naruszyli art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG, uczestnicząc od 10 marca 1998 r. do 3 września 2002 r. w szeregu porozumień lub uzgodnionych praktyk w sektorze szyb samochodowych w ramach EOG, ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 1 lit. c) zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stanowi on, że skarżący naruszyli art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG przed dniem 15 stycznia 1999 r. Ponadto skarżący żądają stwierdzenia nieważności art. 2 lit. c) zaskarżonej decyzji, który nakłada na skarżących na zasadzie odpowiedzialności wspólnej i solidarnej grzywnę w wysokości 370 milionów EUR, lub znacznego obniżenia kwoty tej grzywny.

Skarżący przedstawili jedenaście zarzutów na poparcie ich skargi, z których trzy dotyczą zawartych w decyzji poważnych błędów w opisie okoliczności faktycznych działań stanowiących naruszenie, siedem dotyczy błędów przy ustalaniu grzywny, podczas gdy według ostatniego ogół okoliczności sprawy miałyby rzekomo miałyby uzasadniać skorzystanie przez Trybunał z nieograniczonego prawa orzekania celem znacznego obniżenia kwoty grzywny.

Po pierwsze skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie (WE) nr 1/2003 (¹), nieprawidłowo oceniając charakter i przez to znacznie wyolbrzymiając wagę działań stanowiących naruszenie. Podnosi się w szczególności, że Komisja w sposób istotny nieprawidłowo opisała działania stanowiące naruszenie, jako że nie stanowiły one w pełni ukształtowanego kartelu o wcześniej ustalonych zasadach ani nie służyły celowi dotyczącemu całego rynku.

Po drugie skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie (WE) nr 1/2003, nieprawidłowo szacując czas trwania działań stanowiących naruszenie po stronie skarżących, wnioskując w szczególności, że uczestniczyli oni w jednym i ciągłym naruszeniu poczynając od dnia 10 marca 1998 r.

Po trzecie skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie (WE) nr 1/2003, nieprawidłowo oceniając i znacznie wyolbrzymiając rozmiary ról każdego ze skarżących w działaniach stanowiących naruszenie.

Po czwarte podnosi się, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾, nakładając grzywnę będącą ewidentnie nadmierną ze względu na ogólny charakter działań opisanych w decyzji, w szczególności oceniając na 16% część wagi naruszenia sprzedaży do wykorzystania przy obliczaniu grzywiny stosownie do pkt 19 – 23 Wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien.

Po piąte skarżący twierdzą, że w następstwie błędu opisanego w przedstawionym powyżej drugim zarzucie Komisja naruszyła również art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, obliczając kwotę podstawową grzywiny nałożonej na skarżących przy użyciu współczynnika mnożenia za okres 4,5 roku.

Po szóste skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, nie biorąc pod uwagę przy ustalaniu nałożonej na skarżących grzywiny odnoszących się do nich stosownych okoliczności łagodzących.

Po siódme skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 253 WE lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, wykorzystując niestosowne dane o sprzedaży celem obliczenia grzywiny nałożonej na skarżących.

Po ósme skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, nakładając na skarżących grzywnę, która to niezależnie od wszelkich twierdzeń podniesionych w przedstawionych powyżej zarzutach jest przy uwzględnieniu ogółu okoliczności sprawy ewidentnie nieproporcjonalna.

Po dziewiąte skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z tego względu, że grzywna nałożona na skarżących jest nadmierna, uwzględniając nałożony na Komisję przez prawo wspólnotowe wymóg zapewnienia stronom równego traktowania przy nakładaniu grzywien stosownie do art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.

Po dziesiąte skarżący twierdzą Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i pkt 32 Wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, nakładając na skarżących grzywnę, której kwota przekracza przewidziane we wspomnianych wyżej przepisach pułapy.

Po jedenaste skarżący twierdzą, że nałożona na nich grzywna jest każdym wypadku ewidentnie nieproporcjonalna, nadmierna i niestosowna i uważają, że Trybunał powinien skorzystać z nieograniczonego prawa orzekania przysługującego mu na podstawie art. 229 WE i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 celem skontrolowania wysokości grzywiny i znacznego obniżenia jej kwoty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006 C 210, s.2)

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2009 r. – Compagnie de Saint-Gobain przeciwko Komisji

(Sprawa T-73/09)

(2009/C 102/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Compagnie de Saint-Gobain (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: P. Hubert i E. Durand, adwokaci)